



Holbergsgade 6  
DK-1057 København K

T +45 7226 9000  
F +45 7226 9001  
M sum@sum.dk  
W sum.dk

## Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 15-10-2018  
Enhed: JURPSYK  
Sagsbeh.: DEPACC  
Sagsnr.: 1807817  
Dok. nr.: 708305

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 17. september 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 1425 (Alm. del) til sundhedsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Rosenkrantz-Theil (S).

Spørgsmål nr. 1425:

”Vil ministeren oplyse, om det efter ministerens opfattelse vil være muligt at kontakte pårørende ved udskrivelse eller udgang for patienter, der er eller har været selvmordstruede for at undgå, at de begår selvmord efter udskrivelse eller mens de er på udgang?”

Svar:

Hvis en patient oplyser en sundhedsperson om, at vedkommende ønsker at begå selvmord, er dette omfattet af tavshedspligtbestemmelsen i sundhedslovens § 40.

Det følger dog af sundhedslovens § 43, stk. 1, at sundhedspersoner kan fravige deres tavshedspligt, hvis patienten samtykker til, at der videregives oplysninger om vedkommendes helbredsforhold, øvrige rent private forhold og andre fortrolige oplysninger til andre formål end behandling. En sundhedsperson har altså mulighed for at oplyse eksempelvis pårørende om, at patienten er selvmordstruet, hvis patienten har givet samtykket hertil. Samtykket bortfalder senest 1 år efter det er givet, jf. lovens § 44, stk. 2.

I de tilfælde, hvor patienten ikke har givet samtykke, kan en sundhedsperson alligevel videregive oplysninger efter værdispringsreglen i sundhedslovens § 43, stk. 2, nr. 2, hvis det er nødvendigt for berettiget varetagelse af en åbenbar almen interesse eller af væsentlige hensyn til patienten. Patienten skal snarest muligt efter videregivelsen orienteres herom og formålet hermed, jf. bestemmelsens stk. 4.

Behandlingen af en selvmordstruet patient kunne være et sådant eksempel på en situation, hvor væsentlige hensyn til patienten selv overstiger hensynet til vedkommendes selvbestemmelsesret og ret til privatliv. I U 1996.1261 Ø fandt landsretten det berettiget, at læger havde underrettet patientens far om, at hans datter var selvmordstruet. Patienten krævede på et tidspunkt under hendes hospitalsindlæggelse at blive udskrevet, og oplyste, at hun ville gå hjem og tage sit eget liv. Der var ikke noget grundlag for at fastholde patienten på hospitalet. Lægerne oplyste patienten om, at de ville orientere hendes nærmeste pårørende, hendes far, som hun boede hos, om hendes udskrivning og selvmordstrusler. Dette ønskede patienten ikke. Lægerne orienterede faderen alligevel. Landsretten fandt ikke, at lægerne ved denne orientering havde tilsidesat deres tavshedspligt, da lægerne havde grund til at tro, at der var en nærliggende risiko for, at selvmordstruslen ville blive realiseret. Landsretten udtalte også, at når sundhedspersoner skal udøve et skøn over, om de kan tilsidesætte deres tavshedspligt, bør der lægges vægt på, at selvmord kan være en voldsom begivenhed for omgivelserne.

I dommen blev der altså lagt vægt på, at lægerne havde grund til at tro, at selvmords-truslerne var reelle, og at der var nærliggende fare for, at patienten tog sig eget liv. Derudover blev også hensynet til patientens pårørende inddraget.

Det er på baggrund af ovenstående Sundheds- og Ældreministeriets vurdering, at der, alt efter den konkrete situation, findes hjemmel til, at sundhedspersoner kan kontakte pårørende til en selvmordstruet, der skal udskrives eller på udgang.

Med venlig hilsen

Ellen Trane Nørby / Anncathrine Carl